

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

CONSPIRACIONS.

ESTAR en Villaverde y descubrirse conspiracions, ha sigut la mateixa cosa. Ja temps endarrera 'l mateix fulano va descobrir la del carrer de la Fresa, que ben garbellada, va ser fressa y res més que fressa.

Lo millor dia 'l famós ministre de la Governació será capàs de agafarse á sí mateix per conspirador. Li bastará colocalse davant del mirall, contemplarse una estona y dir:

—Tú aquesta cara l' has vista en un' altre puesto... Si senyor, no hi ha dupte: aquesta cara l' has vista ab en Ruiz Zorrilla... ¡Ala, al Abanico!

Oh, no ho duptin, quan no hi haja més conspiradors, se posará pres á sí mateix.

Suposo que ja saben las noticias dels últims descubriments. Perque no n' hi ha hagut un de sol, ni dos no més, sino tres y tots tres á la vegada.

Conspiració á Zaragossa, conspiració á Madrid y conspiració á Mataró.

La de Sant Boy no s' ha descubert encare; pero l' autoritat vigila y ja li vindrá 'l dia. ¡Vaya si li vindrá!

La conspiració de Zaragossa es de aquellas que esgarrifan: ja feya temps que era coneguda la trama, sino que... ¿entenen? l' autoritat esperava 'l moment de agafar á tots los conspiradors. En aquestas qüestions no val res tirar la canya á l' aygua y esperar que piquin..... Lo gran qué es estendre l' art, y treure'l plé..... de llusos.

Llusos devian ser en efecte 'ls conspiradors aragonesos: ells veyan que l' autoritat prenia disposicions, que las tropas dormían sobre las armas... y á pesar de tot se reunían en una casa de las aforas, prop del castell de la Aljaferia.

Lo dia del descubriment van anarhi de dos en dos en número de xeixanta, l' autoritat vá rodejar la casa... y van agafarlos á tots? dirán vostés. No senyors, van agafarne vuyt... tots los demés van escapulirse.

¿S' estranyan de que 'ls vuyt no fugissen pèl mateix puesto per ahont van passar los cinquanta dos restants? ¡Misteris! Potsè eran coixos.

La veritat es qu' entre 'ls presos hi ha l' ex-coronel Magallon y 'l comandant Lasso, y 'ls ministerials se fregan las mans de gust ab l' esperansa de poderlos enviar á sopar ab en Ferrandiz y en Bellés. ¡Ca, si fins ja deyan que llavors de Badajoz un concell de guerra 'ls havia condemnat á mort en rebeldial..

Pero després s' ha sapigut que no hi havia tal concell, ni tal condemna... Posteriorment s' ha dit que á n' en Magallon y á n' en Lasso no se 'ls vá agafar prop de l' Aljaferia, sino en una casa de dispesas, ahont estavan molt tranquils... Y al últim sembla que s' asse-

gura que no hi ha tal Lasso, ni tal Magallon, sino que 'ls presos son dos individuos qual personalitat no ha pogut identificarse.

¿Perqué havia de morirse Offembach, lo célebre autor de la Gran Duquesa?

La conspiració de Madrid porta també molta malicia. «S' ha descubert un diposit de velas al carrer de las Armas... ¡qué dich are! S' ha descubert un diposit de armas al carrer de las Velas. No obstant, fins á cert punt, la rectificació es inútil. Pèl cas, lo mateix tè una cosa que l' altra.

Lo diposit se trobava á casa de un sabater. ¡Horror! Los conservadors quan senten pudor de un sabater, ja posan la pell en remull, pensant que ab un nyinyol cargolat al coll n' hi ha prou per fer treure tres pams de llengua á un mónstruo.

Consistia 'l diposit en 19 fusells Berdan, ni un més, ni un menos; algun picot, alguna destal, una caixa de municions! y ¡un gorro frigi ab galons de capitá! No 's diu que hi hagues cap fusell de carro.

Total: una especie de guarda-ropia de teatro. Ab aquest elements havia de representarse 'l drama titolat *La revolució*.

Personatjes: galan, lo sabater; primera dama, una seayora de Lisboa que firmava 'ls documents..... Ah! no 'ls ho havia dit encare; junt ab l' arsenal d' armas, municions y 'l gorro-frigi, s' hi van descobrir alguns documents fetxats á Lisboa y firmats per una dona.

Continuém: galan, lo sabater; primera dama, la seayora de Lisboa; traïdor, l' Oliver..... y graciós en Villaverde.

Tercera conspiració, la de Mataró.

Uns quants individus se 'n van á una casa de pagés. La mestressa de la casa s' alarma, 'n dona part, se mouhen los guardia-civils y 'ls mossos de l' Esquadra, y ja 'ls tenim agafats.

Hi sentit á dir que 'l parte de la aprehensió deya: «Se 'ls han trobat armas blancas, un revólver y altres armas de foch y una paperina que 's creu que contenia dinamita agrumullada.»

Y are veuran com anirá resultant lo que segueix: Las armas blancas eran un gabinet de tallar pá, y uns quants plats de llauna nous de trinca.

Lo revólver una pipa de fumar. Las armas de foch, una cassola y unas graellas. Y 'l paquet de dinamita una paperina de arrós.

Y 'ls conspiradors una colla de tranquils que anavan á fer una arrossada á fora.

Los conservadors pateixen una malaltia estranya. Hi ha personas que tenint la vista irritada gastan ulleras verdas, blavas ó negras.

Los conservadors gastan ulleras rojas. Y tot ho veuen de color de foch y de color de sanch.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA.

Xauxa-borda 18 Juniol de 1885.

HONORABLE Director: Suposo que no haurá rebut un telégrama que va-reig enviarli ahir vespre, perque aquí 'ls telégramas per lo regular sempre 's perden ó s' extravian.... ó no arriban al seu destino.

Passan grans cosas; estém, no sobre un volcan, sino sota, qu' encara es més sério.

Si vosté sapigués lo horroritzat que l' hi escrich, de fixo que també s' horroritzaria, sisquiera per companyerisme. La ploma 'm cau de las mans... tremolo com la fulla al arbre; no sè 'l que dich, ni 'l que faig.... ni 'ls quartos que dech al sastre..

Preparis, li vaig á disparar á boca de carro la gran noticia... ¡Vá!

¿S' ha descubert una espantosa, una terrible, una tremenda conspiració!

En aquest país això no 'ns vé may de nou, perque aquí de conspiracions se 'n descubrixen set ó vuyt cada dia; pero aquesta d' ara era tant tenebrosa, tenia tantas ramificacions, debía produhir un estallido tant colossal, que la noticia ha causat una conmoió indescriptible en todas las classes de la societat desde las més finas á las més baratas y ordinarias.

Ha sigut lo que 's diu una verdadera explosió d' estupor. Hi ha hagut criaturas que han agafat lo garrotillo, altres de major edat han posat cabells blancs, verts y de color de pansa enmatzinada... ¡Qué més li dire! Un capellá vehi mèu ha mort del brom, trayent espuma pels ulls y per todas las extremitats.

¡Quina conspiració, Déu mèu, quina conspiració!

Feya temps, segons sembla, que l' autoritat ensu-mava alguna cosa; los confidentes no dormian més que tretze ó catorze horas diarias, seguint la pista als conspiradors, que 's reunian secretament al mitj de la plassa pública; la policia treballava desesperadament enfilantse pels arbres y desempedrant los carrers, per veure si 's trobavan las arrels del complot; en fi, tothom feya lo que volia y lo que li donava la gana, sense altre anhel que cassar als conjurats y cobrar la paga ben descansadament.

Se sabia que l' or corria en abundancia... encara que ningú veyá ni una miserable cinquena; se tenian sospitas de que hi havia dos serenos venuts y un municipal emparaulat; se creya que 'l crit havia de donarse en veu baixa un dematí qu' estès nuvol, després de l' hora de brenar, y hasta hi havia indicis de que 'l moviment estallaria en la vehina població de Seraguatlla.

Possehint aquestes preciosos datos y ab la proverbial activitat del nostre ministeri, després de tres anys y mitj de silenciosas pesquissas, s' ha descubert tot lo complot quan ja estava á punt de carmetlo, es á dir dominuts avants de reventar. Un moment més que 'l gos bern s' hagués descuydat, y á horas d' ara ja foram tots morts y enterrats sens remisió. ¡Pobres de nosaltres!

Pero, gracias á la Providencia, que vetlla carinyosa als qu' están deixats de la mà de Déu, los conspiradors han sigut aixarpats, y se 'ls ha descubert tot, tot abso-

lutament, menos lo que la decencia impedeix descobrir.

Era un plan diabòlic, una conjuració de las més veninosas que s' han vist. Lo pensament dels revolucionaris era aquest: llensarse al carrer, degollar a tothom, degollarse després ells ab ells y en havent acabat, repartirho tot, proclamar la roja y fugir a Fransa. ¡Quin horror!

En lo moment de descobrirse 'l pastel, los conspiradors, en número de set, estavan reunits en una casa situada a las aforas del interior de dita població: la policia hi ha entrat repentinament, ha sorpres als set criminals, se 'n han escapat sis, los demés han caygut en poder de la forsa pública y lligats de quatre en quatre han sigut conduhits a la preso, ahont quedan incomunicats, amordassats y ab los peus carregats de cadenas y ulls de poll.

La operació ha sigut rápida: tot ha estat qüestió de nou ó deu horas. ¡Honor a la brava policia de Xauxaborda!

Ademés d' això, s' ha descobert també un inmens dipòsit d' armas, blancas, negras y de varios colors. Hi havia cortaplumas, estisoras, escuradents, un tirador de goma y filferro y quatre escombras en bon estat.

Com compendrà vosté, lo pais s' ha tret un pes de sobre, veyent la societat salvada y desbaratadas las maquinacions dels enemichs del sossego públich; pero á pesar de tot, la calma no ha renascut completament, y abundan bastant las pulmonias y las diarreas biliosas.

Lo govern no dorm sobre 'ls llorers, sinó sobre 'ls matalassos; las tropas dormen als quartels, los caballs dormen a las quadras... en pocas paraulas, tothom dorm allí hont té de dormir.

A conseqüència de tot això y per solemnizar tant faust aconteixement, lo ministre d' hisenda pujará las contribucions y 's donará un grau á tots los jefes del exercit.

Lo poble está entussiasmat, y es tant frenética la seva alegría, que avuy á dos ó tres ministres que 's passejavan pel carrer los ha saludat á cops de tronxo.

No tinch temps per dirli res més: compadeixis de nosaltres y mani al seu apassionat

TÁSTICH-FAN.

Lo dia de la festa de la República francesa, un dels edificis de Paris adornats ab banderas y domassos, era 'l palau Basilewski, propietat de donya Isabel II.

Ja ho diu lo ditxo castellá: «Do quiera que fueres, haz lo que vieres.» De tots modos es molt consolador que la mare de D. Alfonso XII solemnisi 'l aniversari de la presa de la Bastilla, terremoto polítich que va fer sotregar tots los tronos d' Europa.

Lo ministeri ha dit:

«Volém eleccions lliures y leals. Retxassém las candidaturas oficials y 'ls medis sempre grossers qu' es necessari emplear perque triunfin. Los repudiem en veu alta y en gran manera: volém imparcialitat amplia y completa perque som d' aquells homes que comprenen lo seu deber.»

—¡Aixis parla 'l ministeri?

—Si senyors, aixis parla 'l ministeri... francés; lo govern de aquella nació tant degradada desde que té la Republicota.

Sempre s' ha vist lo mateix: los pobles tenen necessitats que cumplir, s' estableixen arbitres municipals, los recaudan, aixis y tot la ballan prima, y a lo millor surt lo govern, y sense dir «allá vá» ho arrambla tot.

Aixó es lo qu' está succehint en aquests moments ab la célebre contribució dels consums. Los ajuntaments ne vivian y 'l govern se la queda.

Lo gòs de presa no deixa menjar al gòs peter. Pero, ay, si tots los gossos peters se sabian enténdre, ¡qué depressa se las guillaria 'l gòs de presal!

En Cánovas, que guarda un resto de carinyo á n' en Romero Robledo, li ha ofert, segons sembla, la presidencia de las Còrts.

Pero com que 'l puesto está ocupat pèl conde de Toreno, que sent un conservador de molts quintás, no es fácil de remoure, aquí comensan á neixer las dificultats.

Pensantse contentarlo li ha ofert la embaixada de Lisboa, dihentli:

—Home, vosté qu' es tant finxado, vágissen á Lisboa, hi farà patxoca.

Pero en Toreno l' hi ha respost que no está per embaixadas, y ha comensat á ferli morros.

Ha arribat, donchs, l' hora de que 'ls conservadors

ja topan... y com que son tan frágils, aviat quedarán tots esquerdatos y parlarán en castellá.

Un periódich alsa 'l vel de certs misteris que de un quant temps ensá s' observan y anuncia la próxima formació de un ministeri moderat, presidit per en Novales y del qual formarian part aquells elements que dominaren sense contrast en vigílias de la gloriosa revolució de Setembre.

¡Oh, si sabian lo que m' agrada aquesta noticial Del 68 al 85 van disset anys.

Donchs bè, si 's realisava aquest projecte, als partits demócratas nos treurian 17 anys de sobre.

Ha mort en Nocedal, lo lloch-tinent del rey de las húngaras, lo jefe indiscutible dels carlins.

Aquests han perdut ab ell un home que tenia talent. L' héroe de l' As d' oros que may ha tingut cervell s' ha quedat sense 'l que havia enmatllevat, y que pensava per ell.

Per lo tant, no sols ha mort en Nocedal; ha mort lo partit carlista.

A n' en Villaverde, quan en Cos Gayon volia dimitir, semblava que tractavan de ferlo ministre d' Hisenda.

Va dimitir en Romero Robledo y l' han fet ministre de la Gobernación.

Sempre ho veurán aixis, los que no serveixen per res, lo mateix serveixen per una cosa que per un' altra.

Al últim s' ha esbotzat lo núvol de preocupacions que tapava l' horissó polítich.

Y ha plogut un periódich.

Un periódich qual primera ratlla es un títol, *El imperio*.

Y la última 'l péu d' imprenta: «Manuel G. Hernandez, impresor de la Real Casa.»

¡Hém de fer comentaris? No val la pena.

¡Hém de fernes eco del rumor que corre de que al citat periódich l' inspira una reunió de generals, casi tots los de la restauració, salvadas algunas petites excepcions? Tampoch.

Vinga l' imperi si ha de venir, que aquestas cosas per nosaltres valen un imperi!

¡Pero qui será l' emperador lo dia que 's fassa l' imperi?

Aixó es lo que 'l periódich se guarda dintre del tinter, y á fé es llástima perque m' agradaria conéixe'l.

Jo tinch un candidat: l' emperador de Marruecos. De aquesta manera Espanya 's posaria al nivell que li correspon.

Qué diuhén, que no 'ls agrada?

Donchs encare 'n tinch un altre que porta un nom gloriós: lo fotógrafo Napoleon. Es l' únich Napoleon que corre aquí, perque fins d' aquells que valian dinou rals, ja no se 'n veuhén.

Los liberals de Tarrassa han celebrat com cada any lo 13 aniversari de la sortida dels carlins de aquella ciutat.

Dihém sortida y no entrada, perque encare que aquesta va realisar-se per sorpresa, van bastar curts moments perque 'ls liberals se llansessin al carrer y á tiros y á bayonetassos escombressin á las hordas del rey de las húngaras.

Invitada LA CAMPANA á aquell acte, va tenir l' honra de assistirhi y unir-se de cor al entussiasme dels bons liberals de aquella ciutat.

L' Audiencia de Madrit ha declarat que 'ls tribunals ordinarijs son los que han d' entendre en la querrela interposada pèls catedràtics de la universitat contra 'l célebre coronel Oliver.

Y al mateix temps lo govern está estudiant la manera de ascendirlo á brigadier.

Ja fá algun temps que la justicia va decididament contra 'l govern... Pero fá algun temps també que 'l govern va decididament contra la justicia.

Are que la qüestió Ferrán se discuteix ab gran interès en totas las corporacions sabias del mon; are que la premsa europea s' ocupa més que may de aquest famós invent; quan lo cólera s' extén per mitja Espanya causant victimas y estragos, que haurian pogut evitarse, deixant continuar sense retriccions al célebre doctor tortosí sos experiments, sembla que al últim en Cánovas consentirá que l' inventor de la profilaxis contra 'l cólera fassa una prova decisiva.

Lo Dr. Ferrán s' ha compromés en extingir lo cólera d' una població de que n' estiga apoderat, als cinch dias d' haver practicat la inoculació á tots los seus habitants.

Desitjém ab tota l' ánima que 's realisin tant hermosas esperansas, per gloria de un facultatiu espanyol y per bé de la humanitat.

Sent festa dissapte y publicantse aquest número 'l divendres, deixém las cartas qu' hem rebut per contestar, prometent ferho junt ab las que rebrém la próxima senmana.

CARTAS DE FORA.—Ceret es una vila del mitj dia de Fransa. Donchs bè: segons m' escriuhén, en lo cantó de Vinsá, prop de Ceret hi ha una Verge molt acreditada, que deixa cada any lo menos mil missas de quatre pelas. Donchs creurán que 'l capellá que se 'n cuida encare no 'n té prou per sostenir un escolanet y 's fa ajudar la missa per la majordona. Ja ho veuhén, á l' altra banda dels Pirineus y á la banda d' ensá, per tot arréu ahont hi ha clero couhen fabas.

L' altre dia á Perelló (Tarragona) va ferse 'l següent pregó que reproduheixo textualment:

«Per ordre del senyó Alcalde y Junta de Sanitat se fa sabé: que desitjaria fassiguessen fumeres de frigoles, limó y altres herbes, per conveniencia y salut de les pressones.»

Hi ha que advertir qu' en aquell poble, sempre que 's tracta de qüestions de sanitat se prescindé del farmacéutich; en cambi l' autoritat sol assessorarse de qui dirian? ¡Del manescal! Ja 's coneix ab lo bando del alcalde.

Un feligrés del Esquirol cansat d' estar llarga estona ajennollat de totas duas camas va alzar un genoll, y al passar lo rector va tirarli una còssa sobre la cama que no tenia á terra, dihent: «No 's permet á l' iglesia d' estar aixis.»

Ítem més y vaja en forma de preguntas: ¡Qué hi ha de veritat sobre 'l raptó de una noya de aquell poble? ¡Es cert que va intervenirhi 'l vicari de Rupi? Las autoritats judiciales podrien intervenirhi. Se necessita molta llum y per are no 's veu més que fum.

LO DÍA DE SANT JAUME.

Es un dia memorable, segons als vells sento dir; l' any trenta cinch, en tal festa, no hi va havé un barceloní qu' encengués la llumanera, perque al sortir del torín la ciutat va iluminarse d' un modo tant clá y tant viu, que ni gas, ni llum eléctrica, ni res de lo que havém vist pot sisquiera compararse al luxo d' aquella nit. Los frares diu que corrian com furas fugint del niu, lo fum omplia las plassas incensant als fugitius, y l' endemá, 'ls que volian entrá en los convents antichs, s' apartavan perque encara hi havia bastant caliu...

Aixó es lo que á molts guetos hi sentit á dir del dia de Sant Jaume del any trenta cinch.

Hi ha qui conta que 'ls cinch toros que al torin varen sortir eran, del cap á la quá, més dolentots que un carli. Com que una petita causa grans efectes sol produhir; escampantse las espurnas del enfado del torin, abandonadas al ayre y rodant per 'llá y per 'quí, varen aná á caure totas sobre uns gresols, provehits de ble y oli que s' extreya dels pobres barcelonins. Y l' efecte fou tant ràpit que 's vejé de riu á riu, y 'ls bons fills de Barcelona, recordant aquella nit, per llarch temps varen parlarne cantant tot baixet aixis:

¡Quin llum tant bo y barato que varem tenir lo dia de Sant Jaume del any trenta cinch!

Ha passat just just mitj sigle: de molts dels que aquella nit varen estalviar-se l' oli, no 'n queda res més que 'ls fills. En los llochs hont van encéndrehi los grans gresols, hi tenim carrers y plassas magníficas y edificis aixerits. A través d' horrendas lutzas s' ha conseguit extingir los rastres y las memorias de tant claríssima nit. No 'n queda res; ni vestigis, ni fumera, ni caliu... pero encara devedadas certs ecos mal adormits tornan á vibrá una mica, y hasta aquells ayres antichs tornan á ferse de moda com si fossin nous d' ahir.

¡Quants n' hi ha que avuy recordan ab intim delit lo dia de Sant Jaume del any trenta cinch!

Ja se sab, al món tot torna:
es molt trist; pero es aixís.
Esborrat lo que 'ns quedava
d' aquella célebre nit,
avuy torna á reapareixe
davant dels barcelonins,
y un hom, al alsar la vista,
troba que avuy, com ahir,
hi ha 'ls gresols d' aquell entonces,
soberbiament provehíts
de ble y oli que algú xucla
als imbécils y als senzills,
troba altra volta la terra
tota cuberta de nius,
troba 'ls nius farsíts de furas,
troba toros al torin
y hasta troba devegadas
un filosof ó un tranquil
que canta, mirant tot sério
certas casas de per 'qui:

Eran iguals á aquestas
las del gran caliu
del dia de Sant Jaume
del any trenta cinch.

C. GUMÀ.

En Villaverde es un trunfo.

Figúrinse que va comensar la carrera política afiliantse al partit de 'n Ruiz Zorrilla, ab tant entusiasme que aquest va treure'l diputat cunero.

¡Qué volen ferhi! Lo partit conservador se compón dels trastos inservibles y desetxos de tots los partits!

Quan en Romero Robledo vá sortir cap á Sant Sebastia van anar á l' estació á despedir-lo un gran número de personas.

Y es fama que D. Paco va dir:—Encare 'm quedan amichs.

Si 'ls morts poguessen parlar lo dia del enterro, dirian lo mateix al veure l' acompanyament que acostuma á anarhi.

Pero als enterros los menos hi van per amistat; los més hi van per compromís, perque 'ls hi vejan, alguns per anar en cotxe de franch, y fins n' hi ha que fan lo sacrifici d' anarhi per assegurar-se de que 'l mort es ben mort.

¿No podria haver succehit dos quartos del mateix ab en Romero Robledo?

S' indica á un tal Sr. Arenillas per la fiscalia del Tribunal de Comptes.

La veritat, deuen ser uns comptes molt mullats quan tractan de tirarhi arenillas.

En defensa de 'n Villaverde, diu un periódich conservador:

«Aleguén que 'n Villaverde es jove. Considerén que jove, molt jove era també Pitt, lo gran ministre inglés.»

Es veritat.

Pero en Pitt era en Pitt.

Y en Villaverde no val ni un Pitt, ni un pito.

Se indica al célebre Vallejo Miranda per la Direcció de Penals.

Tant amich de 'n Cánovas y á presiri?

Fa poch temps va treure's á subasta 'l sabre de 'n Narvaez, y ningú va volerlo.

Y precisament are es quan se 'ls acut ressucitar al partit moderat y donarli 'l poder.

¡Pais sens' igual aquest pais d' Espanya!

Després de tot, no son los morts los únichs que votan? Y donchs que sigan los morts també 'ls únichs que gobernin.

Una frase de 'n Cánovas respecte á la aparició del periódich titolat L' Imperi:

—¡L' imperi!.. ¡Qué més imperi que jo!... ¡Hi ha per ventura á Espanya ó forá d' Espanya, ningú més imperiós?

¿Que no ho saben? En Martos s' ha casat.

Compadeixo de tot cor á la senyora de 'n Martos.

¡Deu nos ne guard' de un home tant variable!...

Tindra molt bonas paraulas, aixó si... pero 'ls fets... Vijili, senyora, vijili: no siga cas que D. Cristino li freigixi.

Diu un periódich ministerial que fan mal las oposicions de parlar mal de 'n Villaverde avants de coneixe 'ls seus actes.

A lo que replica un periódich de oposició:

—«De segur que vosté no ha pres may estrignina y assegurará que l' estrignina envenena y mata.»

Asesgaran qu' en Villaverde se proposa seguir exactament la mateixa política de D. Francisco.

Es á dir, ell voldria ser un húsar, com l' altre; pero l' uniforme li vé massa estret, perque en Villaverde cria panxa.

Ademés li es impossible ensenyar las dents de dalt. A no ser que 's fassa tallar un bossinet de llabi superior...

Pero tot això son romansos. En Villaverde farà lo que millor li sembli, com ja ha comensat á ferho suprimint los lassaretos que havia establert l' altre.

Això no quita que 'l dia que l' un vá pujar y l' altre vá caure esmorsessin plegats.

Amigos hasta la... mesa. ¡Ay si s' haguessen pogut menjar l' un al altre.

¿No han sentit quin xech? Si senyor, si, ha sigut una bofetada. Lo ministre de Hisenda de Inglaterra responnent á un diputat sobre las negociacions del modus vivendi ab Espanya, ha dit textualment:

—«Dificilment podria trobarse un llenguatge que fós bastant fort per calificar la conducta seguida ab nosaltres per Espanya y aixó que 'l tractat tenia més importancia per Espanya que per Inglaterra.—Espanya no ha obrat lealment en aquesta qüestió.»

Ja ho deya un diari de Madrit: «Sempre que á Europa 's pert una bofetada, vá á caure sobre las galdas d' Espanya.»

Pero 'ls conservadors d' Espanya que son los que las reben fan com en Carlos Altadill, un dia que van donar hi una:

—«¿Qu' es estat això?... deya 'l famós Carlos. He donat un vol sobre mi mateix, á la orella he sentit un xiiiiiu... y no m' esplico que pot haver estat...»

Als conservadors l' orella 'ls fá xiiiiiu, pero no tingan por que s' hi tornin.

Bons per assotar al pais; pero certas bofetadas com que son en inglés no las entenen.

En Romero Robledo, apenas abandonada la cartera no ha tingut prou temps per anarse'n á San Sebastian ab la dona y las criaturas.

Y segons sembla ha fet lo viatge sense novedat, sense fumarlo, ni detenirlo en cap lassareto.

Y això que ha sortit de Madrit punt infestat pel cólera, segons ell mateix vá declararho.

Haria donat un duro perque á cada pás hagués trobat un lassareto... siquiera perque hagués pogut tastar personalment las delicias de son sistema sanitari.

Una anécdota referent al viatge de 'n Cánovas á Murcia.

Sembla que D. Anton havia telegrafiat á un amich seu de aquella població, encarregantli que li fessen lo llit dalt del campaná de la catedral.

Arribá á Murcia, vingué l' hora de anarse'n á la nona y al disposarse á sortir del palau del bisbe per anarse'n al campanar, l' amich á qui havia telegrafiat, va dirli:

—No 's mogui D. Anton: aquesta vegada 'l microbi va pels alts. ¿Sab qui va ser una de las primeras victimas del actual cólera? 'L campaner.

Don Anton va tornarse groch com la cera, y es fama que va preguntar:

—¿Saben si en aquest palau hi ha subterrani?

Un amich meu se passeja per la Rambla ostentant una gran leontina.

L' hi estiro, y en lloch de rellojé ¿que dirian que surt?

Una séva.

—¡Home! exclamo. ¡Y per saber l' hora com t' ho fas?

—Ay, ay, me respon: quan vull saber l' hora m' arribo fins á la plassa de Sant Jaume y miro 'l rellojé de ca la Ciutat.

Deu anys y mitj fa que hi ha la restauració.

Durant tot aquest periodo 'ls liberals no hant pogut governar mes que tres mesos, y encare ab las mans lligadas y las corts enemigas.

Y encare que contessim lo govern de 'n Sagasta que no va tenir res de liberal, sempre resultaria que dels deu anys y mitj de Restauració, 'ls conservadors han tingut la cullera á la má vuit anys.

Dediquém aquets datos al partit liberal monárquich.

Los que s' han posat al cap la idea de aliar la monarquia y la democracia, déixinse de quimica y aprenghin la aritmética.

Sumin, restin, comparin, y á veure si encare tenen cor de seguir endavant, davant de la elocuencia dels números.

XARADA.

Desde que tenim á en Tot
enfilat al candeleró.
lo pais dos sab com ferho
per menjar, pues que dos pot.
¿Cóm es donchs que dos te 'n tres
ó agafas una tres-hu
y 't quedas allá ahont ningú
no 't puga veure may més?

EUDAIT SALA.

MUDANSA.

A un amich que va deixarli
tot en Pau, que tot un tot
y 'l va perdre quan va anarli
á torna al carrer de 'n Tot.

PEPET DE ARBUGIAS.

TRENCA-CLOSCAS.

SI NO TE NOM.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un carrer de Barcelona.

L. C. y PUJOL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom de dona.
3 7 4 5 3 7.— » » »
4 7 3 5 7.— » » »
7 1 3 7.— » » »
7 6 7.— » » »
4 7.—Part de la persona.
7.—Una lletra.

SETMESÓ DEL TIVOLI.

GEROGLÍFICH.

4

4

ROMA

I

D.

AGIT

RICARDO RUM-RUM.

SINGLOTS POÉTICHES

ab ninots d' en GOMEZ SOLER

Gatada caballeresca en dos actes, en vers y en catalá del qu' ara 's parla, escrita per

D. SERAFÍ PITARRA

y

D. PAU BUNYEGAS

Tercera edició. Preu 2 ralets

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA.

LO COLEBA Y LA MISERIA

UNA CARTA AL DR. FERRAN

pél DR. C. GUMÀ

catedrático de medicina humorística y autor de 'Guerra al cólera'

Humorada agre-dolsa, en vers y de verdadera actualitat

Preu 2 rals

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de La Campana.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

Pèls pecats dels conservadors l' Espanya 's veu bofetejada.

¡La grrrran conspiració descuberta per en Villaverde!

Desgraciadament aquest pácaru s' empenya en passejarse per Espanya...

¡Al menos se 'n portès tot aixó!